

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. Š., nar. X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Hudlickým,
sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha,

v řízení o žalobě ze dne 24. 6. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2021, č. j. MPSV-2021/80487-421/1, o vyřazení z evidence,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Plzni čj. PJB-167/2021-F, sp.

zn. PMA-4548/2011-F ze dne 7. dubna 2021, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobce podle ust. § 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vyřazuje z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 1. června 2018.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že byl zařazen v evidenci uchazečů o zaměstnání vedené Úřadem práce ČR v období od 7. 6. 2011. Dne 4. 9. 2020 bylo z moci úřední zahájeno správní řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu zákonné překážky bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, kterou žalobce úřadu práce v zákonné lhůtě osmi kalendářních dnů osobně ani písemně neoznámil. Žalobce vznesl námitku podjatosti vůči rozhodující paní L. D. i všem jejím osobám podřízeným, když poukazoval na časovou souslednost dílčích kroků správního orgánu I. stupně, ve které spatřoval žalobce podjatost vůči jeho osobě a snahu potrestat jej s nejvýše přípustnou zpětností. V mezidobí, než bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí o nepodjatosti pracovnice úřadu, žalobce zjistil nové skutečnosti, ze kterých vyvodil závěry o podjatosti paní L. D. vůči jeho osobě. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 16 Ad 12/2020-50 ze dne 26. 10. 2020 (v odstavci 11 rozsudku) totiž zjistil, že z obsahu správního spisu plyne, že žalobce „své povinnosti plnil tak svědomitě (resp. formálně bezvadně), že pracovnice nepomucké pobočky úřadu práce nabyla dojmu, že jeho zájem o zaměstnání je pouze předstíraný, do zaměstnání nechce nastoupit a záleží mu pouze na tom, aby byl veden v evidenci“ (vyjádření na č.l. 102 správního spisu). V návaznosti na toto zjištění (a po zamítnutí dříve vznesené námitky podjatosti) vznesl žalobce dne 28. 1. 2021 novou námitku podjatosti opřenou o tyto nově zjištěné skutečnosti. O této námitce však rozhodla sama rozhodující úřednice, paní L. D., že námitka byla uplatněna opožděně a s odkazem na ust. § 14 odst. 2 správního řádu k námitce nebylo přihlédnuto s odůvodněním, že nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. S těmito závěry se žalovaný ztotožnil a napadené rozhodnutí potvrdil. Základní argumentací obou správních orgánů bylo, že o důvodech namítané podjatosti se žalobce dozvěděl doručením rozsudku zdejšího soudu č. j. 16 Ad 12/2020-50 právnímu zástupci žalobce dne 29. 10. 2020, přičemž námitku podjatosti vznesl až dne 28. 1. 2021, tedy nikoliv bezodkladně. Žalobce je však přesvědčen, že takové závěry a především postup správních orgánů jsou nesprávné. Žalobce vysvětloval, že takto odůvodněnou námitku neuplatnil dříve z toho důvodu, že již bylo rozhodováno o jeho předchozí námitce v rámci odvolacího řízení, přičemž byl toho názoru, že bude činnost správního orgánu I. stupně bude přezkoumána jako celek. Podle žalobce se správní orgány obou stupňů s námitkou vypořádaly nedostatečně. Podjatost je dle přesvědčení žalobce založena na poměru rozhodují úřednice vůči jeho osobě, kdy z jejích kroků ve správním řízení se zohledněním časové souvislosti dílčích kroků směřujících k vyřazení žalobce z evidence a rovněž s ohledem na zařazení listiny č. l. 102 do správního spisu plyne její nepřátelský postoj vůči žalobci a osobní zainteresovanost v předmětné věci.

Rozhodující úřednice správního orgánu I. stupně zahájila celkem 4 řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání v rozmezí cca 15 měsíců.

3. Dále žalobce v žalobě namítal, že správní orgán I. stupně nerespektoval postup stanovený v ustanovení § 14 správního řádu, když nebyl oprávněn posuzovat relevanci námítky ani její

opožděnost. Podle **ust. § 14 odst. 4 správního řádu** je „*úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena z projednání, povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*“

Takto o všem v daném případě postupováno nebylo, když námitka nebyla bez zbytečného odkladu postoupena služebně nadřízenému. Žalovaný toto pochybení nenapravit a uzavřel, že pakliže účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil, nepřihlíží se k ní. Takovým postupem byly dle přesvědčení žalobce porušeny základní zásady správního řízení, když v rozporu s § 2 odst. 2

správního řádu správní orgán I. stupně neuplatňoval svoji pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a v tom rozsahu, v jakém mu byla zákonem svěřena. Zároveň

správní orgán I. stupně nešetřil práva a oprávněné zájmy žalobce ve smyslu ust. § 2 odst. 3 správního řádu. Rovněž nelze mít za to, že by postup správního orgánu I. stupně byl v souladu

s ust. § 4 odst. 1 správního řádu zdvořilou a vstřícnou službou veřejnosti, resp. žalobci. V daném případě tak je podle žalobce rozhodné, že tato listina vůbec byla vypracována a zařazena do správního spisu, a navíc je nadále ve spise vedena rozhodující úřednicí, která toto

pochybení nenapravila a neodstranila. Lze tedy mít za to, že takto odůvodněná podjatost rozhodující úřednice má v plynoucím čase stále vyšší relevanci.

4. Dále žalobce v žalobě poukázal na skutečnost, že ve svém podání ze dne 10. 9. 2021, tedy před vydáním rozhodnutí samého, požádal o prominutí zmeškání úkonu postupem dle ust. § 41 odst. 4 správního řádu za účelem splnění povinnosti dle § 25 odst. 3 písm. b) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, když dle jeho názoru nejsou dány důvody uvedené v § 41 odst. 5 správního řádu. S tímto návrhem se však správní orgán I. stupně nevypořádal. Takové závěry připustil i odvolací správní orgán, tedy žalovaný, zároveň však uvedl, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž argumentoval, že prominout zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu je možné u úkonů procesní povahy, kdežto povinnost dle § 25 odst. 3 písm. b) zák. o zaměstnanosti je svojí povahou lhůtou hmotněprávní. Žalobce je toho názoru, že z dikce ust. § 41 a především ust. 41 odst. 3 správního řádu neplyne závěr, že by prominutí zmeškání úkonu bylo omezeno toliko na úkony procesní povahy, když za podmínek uvedených v § 41/3 SprŘ může správní orgán přiznat „*požádání o prominutí zmeškání úkonu odkladný účinek, broží-li účastníku řízení vážná újma a nevznikne-li přiznáním odkladného účinku újma způsobená dotčením práv nabytých v dobré víře...*“ Zároveň žalobce poukazuje na skutečnost, že správní řád, mimo jiné i ve svém ustanovení § 41 správního řádu představuje *lex generalis* vůči zákonu o zaměstnanosti, který problematiku o zmeškání lhůty neupravuje, a správní řád je tak v této otázce dle názoru žalobce plně aplikovatelný. Žalobce má za to, že zmeškání povinnosti dle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je možno zhojit žádostí a prominutím zmeškání úkonu postupem dle

ustanovení § 41 správního řádu.

5. Dále žalobce v žalobě připomněl, že navrhoval k výsledku starostu Ing. Z. T., jehož výsledk však nebyl proveden pro nadbytečnost. Žalobce však s takovými závěry nesouhlasil, zejména s přihlédnutím k charakteru a rozsahu vykonané činnosti pro obec, jakož i s ohledem na ujištění starosty obce o splnění oznamovací povinnosti za žalobce, může mít tento důkaz význam pro dané řízení, nejméně pak pro posouzení otázky přiměřenosti vyplývající z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
6. Dále žalobce v žalobě uvedl, že je veden v evidenci ÚP již od roku 2011 a vždy řádně plnil své povinnosti uchazeče o zaměstnání a nikdy je neporušil. Zároveň mu byl přiznán invalidní důchod a není tak běžným uchazečem o zaměstnání. Správní orgány měly volit ve správním řízení takové postupy, které budou v souladu s principem přiměřenosti vyplývajícím jak z ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, tak i z článku 8 Úmluvy, neboť účelem a základním úkolem úřadu práce je zprostředkování zaměstnání na trhu práce, nikoliv sankční vyřazování uchazečů. Žalobce je přesvědčen, že porušení jeho povinnosti lze mít svojí povahou za bagatelní s ohledem na jeho dlouhodobé plnění povinností uchazeče o zaměstnání. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má být až krajním opatřením, nikoliv běžným nástrojem agendy úřadu práce. V daném případě se tak správní orgán I. stupně měl zabývat i přiměřeností svého rozhodnutí ve vztahu k závažnosti porušení povinnosti, žalovaný pak toto pochybení nezhojil (k tomuto např. rozsudky NSS č.j. 4 Ads 109/2013-28 ze dne 30. 4. 2014, č.j. 3 Ads 349/2017-28 ze dne 4. 4. 2019). Dále žalobce v žalobě poukázal na to, že rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2019/196201-421/1 ze dne 10. 12. 2019 ve spojení s předcházejícím rozhodnutím Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Plzni, č. j. PJB-318/2019-F ze 7. 8. 2019 byl sankčně vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání k 17. 6. 2019. Je pravdou, že obě tato rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. října 2020, č. j. 16 Ad 12/2020-50, nicméně proti tomuto rozhodnutí brojil žalovaný kasační stížností. Navíc předtím, než Krajský soud v Plzni takto rozhodl, byla napadená rozhodnutí pravomocná a žalobce fakticky byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání od 18. 6. 2019. Žalobce tak je toho názoru, že není možné sankčně vyřadit žadatele o zaměstnání, který již byl sankčně vyřazen, a to pro pochybení, které časově předchází platnému ukončení evidence. Takové závěry dle žalobce podporuje skutečnost, že sankčně vyřazený žadatel může být opětovně zařazen do evidence až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. V daném případě je rozhodováno o pochybení žalobce z 1. 6. 2018, které časově předchází sankčnímu vyřazení od 18. 6. 2019. Žalobce se nechal znovu zařadit do evidence koncem prosince 2019. Současně je nutno upozornit, že toto řízení bylo zahájeno v době (4. 9. 2020), kdy bylo pravomocně rozhodnuto o sankčním vyřazení žalobce (než byla obě rozhodnutí zrušena rozsudkem zdejšího soudu dne 26. 10. 2020 ve věci 16 Ad 12/2020). Žalobce tak má za to, že takový postup není možný, a při opětovném zařazení by pro uchazeče o zaměstnání měly platit nové podmínky a starší pochybení by měla být „zahlazena“.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na napadené rozhodnutí

s tím, že byla námitka podjatosti, vznesená žalobcem dne 28. 1. 2021, úřadem práce odmítnuta jako opožděná, když nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Žalobce nesporně o jím nově uváděných důvodech podjatosti věděl již dne 29. 10. 2020 a pro včasnost uplatnění této nové námítky podjatosti bylo nerozhodné, že probíhalo řízení o dříve uplatněné námitce podjatosti. Tato dříve uplatněná námitka podjatosti byla uplatněna z jiného důvodu. Z pouhé skutečnosti, že ve spisové dokumentaci je obsažena listina č. I. 102, vypracovaná zaměstnankyní nepomucké pobočky úřadu práce, by nadto nemohl ani být učiněn závěr o podjatosti paní D. Postup paní D. zcela odpovídal znění zákona o zaměstnanosti, kdy žalobce byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání v důsledku porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, konkrétně povinnosti oznámit změnu skutečností rozhodných pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, v případě žalobce pracovněprávního vztahu na základě dohody o provedení práce v zákonem stanovené lhůtě. Tento postup byl tedy důsledkem pochybení žalobce a jednalo se o postup v takovém případě předjímaný zákonem o zaměstnanosti a nemohlo na něm nic změnit vypracování předmětného přípisu zaměstnankyní nepomucké pobočky úřadu práce. Podjatost paní D. nelze bez dalšího důkazu jejího osobního vztahu k věci či k osobě žalobce, který nebyl nijak prokázán, vyvozovat ze skutečnosti, že s žalobcem byla v minulosti vedena již 4 správní řízení pro porušení jiných povinností uchazeče o zaměstnání. Žalovaný pokládá za vhodné poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně na rozsudek ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 – 32, v němž NSS zdůraznil, že procesní úprava rozhodování o námitce podjatosti v ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu (jedná se o úpravu účinnou do 30. 6. 2017, nyní je tato úprava obsažena v ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu) se „neaplikuje v případech, kdy námitka nebyla uplatněna včas. Pokud totiž účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil, nepřiblíží se k ní,“ k tomuto závěru pak NSS v rozsudku ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 As 264/2016 uvedl, že „rovněž v nyní projednávané věci je proto nutno v obecné rovině dát za pravdu městskému soudu v tom, že námitka podjatosti má být předložena služebně nadřízenému funkcionáři, který o ní bezodkladně rozhodne. Jak bylo zmíněno, předpokladem pro uvedený postup je včasné uplatnění námítky podjatosti.“ S těmito závěry NSS se žalovaný ztotožnil. Žalovaný také v rozhodnutí o odvolání poukázal na skutečnost, že úřad práce jednat v přípisu adresovaném žalobci ze dne 25. 2. 2021 a jednak také v rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání dostatečně přezkoumatelně odůvodnil, proč nepovažuje předmětnou námitku za včasnou.

8. Podle žalovaného ust. § 41 odst. 3 správního řádu dopadá na procesní lhůty ve správním řízení, nikoliv na lhůtu ke splnění povinnosti uchazeče o zaměstnání dle zákona o zaměstnanosti, tedy lhůtu hmotněprávní. V této souvislosti také nemůže být ust. § 41 odst. 3 správního řádu bráno jako lex generalis vůči ustanovením zákona o zaměstnanosti upravujícím lhůty dané uchazečům o zaměstnání ke splnění jejich povinností vůči úřadu práce vyplývajících jím z vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.
9. Ohledně neprovedení výsledku Ing. Z. T. podle žalovaného provedení tohoto důkazu nebylo pro posouzení věci relevantní. Žalobce byl prokazatelně úřadem práce seznámen s podmínkami zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a výslovně byl poučen i o oznamovací povinnosti vázící se k vzniku pracovněprávního vztahu bránícího vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání na základě dohody o provedení práce. Žalobce nemůže nesplnění oznamovací povinnosti, zhojit tvrzením, že byl zaměstnavatelem údajně ujištěn, že za něj vznik pracovněprávního vztahu úřadu práce oznámí. Dle ust. § 30 odst. 1 písm.

a) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže nastala některá ze skutečností bránících zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, které jsou uvedeny v ust. § 25, s výjimkou skutečností uvedených v ust. § 25 odst. 2 písm. a) až c), a uchazeč o zaměstnání nesplní oznamovací povinnost podle ust. § 27 odst. 2. Dle zmíněného ustanovení zákona o zaměstnanosti přitom nejsou vůbec zohledněny důvody, které k nesplnění této povinnosti vedly, a tedy by ani nemohla být zohledněna okolnost spočívající v případném příslibu oznámení úřadu práce zaměstnavatelem.

10. Zásada přiměřenosti vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle názoru žalovaného, nebyla porušena ani s ohledem na délku doby vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání, jeho plnění povinností uchazeče o zaměstnání a na skutečnost, že pobírá rentu, jejíž výplata je vázána na vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání či že je invalidní. Žalobci jednoznačně pracovněprávní vztah bránil od 1. 6. 2018 jeho dalšímu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Jeho následné vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání tedy nebylo oprávněné a vzhledem k tomu, že nesplnil oznamovací povinnost, byl dán důvod k sankčnímu vyřazení. Ač žalobce význam dané povinnosti zlehčuje, kdyby ji splnil, došlo by k ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a takto z jejího neplnění požíval žalobce značné výhody. Ze strany žalobce se také nejednalo o ojedinělé pochybení.
11. Zákon o zaměstnanosti podle žalovaného nestanoví jako podmínku vyřazení uchazeče, že není jeho evidence až do vydání rozhodnutí ukončena z jiného důvodu.

III. Replika žalobce

12. V replice žalobce uvedl, že řízení o vyřazení žadatele o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu zákonné překážky, se zahajuje z moci úřední. Prekluzivní lhůta pro vydání takového rozhodnutí činí 3 roky, což lze mít za dostatečný prostor pro jednání takového pochybení žadatele. Jestliže bylo řízení zahájeno po více než dvou letech a blížilo se tříleté prekluzivní lhůtě, nelze v žádném případě vinit žalobce z účelovosti při uplatňování svých námitek. Naopak tato situace nastala výlučně zaviněním, resp. nečinností správního orgánu I. stupně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba není důvodná.
14. Žalobce byl zařazen v evidenci uchazečů o zaměstnání vedené Úřadem práce ČR v období od 7. 6. 2011, přičemž dne 4. 9. 2020 bylo z moci úřední zahájeno správní řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu zákonné překážky bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, kterou žalobce úřadu práce v zákonné lhůtě osmi kalendářních dnů osobně ani písemně neoznámil.
15. Ze spisového materiálu jednoznačně plyne, že byla uzavřena „Dohoda o provedení práce“ mezi obcí Čížkov IČ 00256536, zastoupená starostou Ing. Z. T. a žalobcem. Přičemž z obsahu dohody se žalobce zavazuje od 1. 6. 2018 do 30. 6. 2018, odměnu ve výši 2 360 Kč. Daná dohoda byla podepsána dne 1. 6. 2018.
16. Žalobce podepsal dne 13. 9. 2017 „Dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání platný od 29. 7. 2017“ a rovněž „Záznam z jednání s uchazečem o zaměstnání“ podepsaný dne

13. 9. 2017.

17. Dne 21. 2. 2020 bylo úřadu práce doloženo od zaměstnavatele obec Čížkov, 335 64 Čížkov 28 (dále jen „zaměstnavatel“), mailem 6 dohod o provedení práce uzavřených mezi zaměstnavatelem a žalobcem v letech 2017 a 2018. Jedna z těchto dohod byla uzavřena dne 1. 6. 2018 na dobu od 1. 6. 2018 do 30. 6. 2018, se sjednanou odměnou ve výši 2 360 Kč.
18. Dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve znění pozdějších předpisů *„uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která není a) v pracovněprávním vztahu nebo služebním poměru, s výjimkami uvedenými v odstavcích 3 a 6.“* Dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. a) bod 1 *„uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadí, jestliže a) nastala některá ze skutečností bránících zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, které jsou uvedeny v § 25, s výjimkou skutečností uvedených v § 25 odst. 2 písm. a) až c), a uchazeč o zaměstnání nesplní oznamovací povinnost podle § 27 odst. 2.“*
19. Zákon č. 206/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů; a další související zákony vyňal výjimku, v níž výkon činnosti na základě dohody nebránil zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Daná novela nabyla účinnosti k 29. 7. 2017. Žalobce byl o této skutečnosti poučen (viz „*Záznam z jednání s uchazečem o zaměstnání*“) v tom smyslu, že pro splnění podmínek provedení v evidenci uchazečů o zaměstnání musí uchazeč o zaměstnání skončit právní vztah založený dohodou o provedení práce v průběhu 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti nejpozději dne 28. 10. 2018 (včetně) a doložit Úřadu práce ČR skončení uvedeného právního vztahu a tím prokázat, že i nadále splňuje podmínky provedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Nedojde-li v průběhu uvedené doby 3 měsíců ke skončení pracovního vztahu založeného dohodou o provedení práce, nastane důvod pro ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.
20. Žalobce dle názoru soudu nesplnil podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, neboť postupoval v rozporu s ustanovením § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobce měl povinnost oznámit danou skutečnost, tj. podepsání dohody o provedení práce buďto osobně či písemně nejpozději do 8 kalendářních dnů. Ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nastalo ke dni 1. 6. 2018, což bylo v souladu s ustanovením § 29 písm. a) zákona o zaměstnanosti.
21. Výslech starosty Ing. Z. T. by byl nadbytečný vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemůže převést svou zákonnou povinnost v podobě oznámení o kolidujícím zaměstnání v evidenci uchazečů o zaměstnání, čímž dohoda o provedení práce bezesporu je.
22. Žalobce rovněž vznesl námitku podjatosti vůči paní D., která nebyla rozhodnutím vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci. Odvolání bylo zamítnuto dne 18. 1. 2021 a dané rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 1. 2021. Dne 28. 1. 2021 byla úřadu práce doručena další námitka podjatosti, ve které žalobce uvádí, že mu bylo doručeno rozhodnutí o odvolání ze dne 18. 1. 2021, on se však v mezidobí dozvěděl nové skutečnosti, ze kterých dovozuje podjatost správního orgánu I. stupně. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni, č. j. 16 Ad 12/2020-50 ze dne 26. 10. 2020 zjistil, že z obsahu spisu plyne, že své povinnosti plnil tak svědomitě (resp. formálně bezvadně), že pracovnice nepomucké pobočky úřadu práce nabyl dojmu, že jeho zájem o zaměstnání je pouze předstíraný, do zaměstnání nechce nastoupit a záleží mu pouze na tom, aby byl veden

v evidenci.

23. Dle žalobce tímto „hodnotícím posudkem“ na něj správní orgán zcela jednoznačně vybočuje ze své funkce nestranného zprostředkovatele zaměstnání a z tohoto vyjádření vyplývá podjatost pracovnice nepomucké pobočky úřadu práce vůči jeho osobě. Dne 9. 3. 2021 bylo žalobci od úřadu práce doručeno vyjádření k nově vznesené námitce podjatosti, která byla úřadu práce doručena dne 28. 1. 2021. Úřad práce uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 16 Ad 12/2020 – 50 ze dne 26. 10. 2020, mu byl prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 29. 10. 2020, a odvolatel tedy o těchto jím nově namítaných důvodech prokazatelně již dne 29. 10. 2020 věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Úřad práce tudíž s odkazem na ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu k této námitce podjatosti nepřihlédl. Úřad práce také odvolatele opakovaně vyzval k podání svědecké výpovědi, kterou navrhoval, a to do 7 dnů ode dne doručení této písemnosti.
24. Popsaným postupem správní orgány dle názoru soudu nepochybily. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce uplatnil novou námitku podjatosti, týkající se nového důvodu, avšak tento důvod mu musel být znám od doručení rozsudku, na jehož obsah se odvolává, tedy již v době, kdy byla projednávána jeho předchozí námitka. Žalobce tudíž druhou námitku neuplatnil včas, tj. bezodkladně poté, co se o ní dozvěděl. Žalovaný ve vyjádření k žalobě správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 – 32, podle něhož procesní úprava rozhodování o námitce podjatosti v ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu (jedná se o úpravu účinnou do 30. 6. 2017, nyní je tato úprava obsažena v ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu) se neaplikuje v případech, kdy námitka nebyla uplatněna včas. Pokud totiž účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil, nepřihlíží se k ní.
25. K námitce žalobce, že bylo možné prominutí zmeškání úkonu postupem dle ustanovení § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) za účelem splnění povinnosti dle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného. Zákon o zaměstnanosti vystupuje jako lex specialis, jedná se o právní předpis hmotněprávní povahy nikoliv procesněprávní. Prominutí zmeškání úkonu spočívající v neoznámení povinnosti nelze aplikovat na ustanovení § 41 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. Ads 182/2011 – 96 ze dne 8. února 2012).
26. Ačkoliv žalobce uvádí, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má být až krajním opatřením, nikoliv běžným nástrojem agendy úřadu práce, v daném případě nelze mít pochyb o tom, že úřad práce nikterak nepostupoval v rozporu se zákonem, neboť žalobce byl poučen o této skutečnosti, jež zakládá vyřazení z úřadu evidence uchazečů o zaměstnání *ex lege* dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Nelze hovořit o bagatelním porušení ani vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl veden na úřadu práce již od 7. 6. 2011, jak uvedl v žalobě. V daném případě nelze zohlednit jinou skutkovou okolnost, kterou by bylo možno považovat za bagatelnějšího rázu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. května 2021, sp. zn. 1 Ads 52/2021).
27. Soud se ztotožňuje s výrokem zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jenž konstatuje, že *vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má však pro uchazeče dosti tvrdé právní důsledky, a to nejen v oblasti naplnění jeho ústavního práva na práci (čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) tím, že je mu odeprána pomoc při zajištění zaměstnání*

a eventuálně i hmotné zabezpečení v podobě podpory v nezaměstnanosti, ale i v oblasti účasti na důchodovém a zdravotním pojištění. Úmyslem zákonodárce při zakotvení možnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání přitom bezesporu nebylo „trestat“ uchazeče za každé bagatelní pochybení, ale zajistit, aby výhod spojených s vedením v seznamu uchazečů o zaměstnání nemohly požívat osoby, které své postavení zneužívají a znemožňují úřadu práce vykonávat jeho činnost. Nelze proto dospět k závěru o porušení principu přiměřenosti zásahu do práv žalobce.

28. Prekluzivní lhůta neuběhla, čili bylo možné vyřadit žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání k výše uvedenému datu.
29. Soud rovněž neuznal námitku žalobce, že již existovalo pravomocné rozhodnutí (Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2019/196201-421/1 ze dne 10. 12. 2019 ve spojení s předcházejícím rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Plzni, č. j. PJB-318/2019-F ze 7. 8. 2019) o sankčním vyřazení žalobce. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. října 2020, č. j. 16 Ad 12/2020-50, ačkoliv žalovaný proti tomu brojil kasační stížností, a žalobce byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání od 18. 6. 2019, jak sám uvedl, opětovně. Ovšem zde se jednalo o naprosto jinou skutkovou okolnost, jiný důvod řízení, podle něhož žalobce nesplnil povinnost dostavit se na úřad práce za účelem zprostředkování zaměstnání do 8 dnů po ukončení dočasné pracovní neschopnosti, která mu skončila dne 10. 6. 2019 a k úřadu práce se žalobce dostavil až dne 27. 6. 2019. Meritem věci v rámci této žaloby byla dohoda o provedení práce, která byla uzavřena ke dni 1. 6. 2018 a vylučuje vedení (v případě žalobce) v evidenci uchazečů o zaměstnání.
30. „Zahlazení“ starších pochybení není možné, neboť nemá oporu v zákoně a současně správní orgán byl v daném případě povinen zahájit řízení ex offio, když se dozvěděl o porušení povinností žalobce.
31. Soud na základě výše zmíněných okolností neshledává jakékoliv chybení správního orgánu spočívající v porušení ustanovení § 2 odst. 1, 2, 3 a § 4 správního řádu, neboť má za prokázané, že správní orgán postupoval v souladu s dikcí zákona a rovněž ve smyslu a účelu ustanovení vztahujících se k zákonu o zaměstnanosti, neboť žalobce nesplnil oznamovací povinnost, jež mu ukládá ustanovení § 27 odst. 2 ve spojení s ustanoveními § 30 odst. 1 písm. a), § 25 odst. 1 písm. a), to vše v zákoně o zaměstnanosti.
32. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. září 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně